

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1363653/2

בבית הדין הרבני האזורי ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב יצחק אושינסקי – אב"ד, הרב מאיר קאהן, הרב יעקב מ' שטיינהויז

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אביבה רפ)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד מיכאל קורנאלדי כהן)

הנדון: פינוי הבעל מבית האשה במסגרת פסיקת גירושין

החלטה

בפנינו תביעת גירושין של האישה ומנגד תביעת שלום בית של הבעל. כן תובעת האישה לפנות את הנתבע מהבית הרשום על שמה.

התקיימו שני דיונים בתיק, ובסיומו של הדיון שהתקיים ביום 22.11.22 הושמעו סיכומי שני הצדדים בעל פה, וכרשום בפרוטוקול הדיון.

ועתה נעבור להערכת הדין.

ראשית נתאר הליכים קודמים בתיק, אף תוך ציטוטים מהחלטות קודמות שניתנו.

השתלשלות העניינים בתיק

ראשית נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום 20.6.22 (הדיון הראשון שהתקיים):

בפנינו תביעת גירושין של האישה ומנגד תביעת שלום בית של הבעל.

ונזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום 3.5.22:

בית הדין מבהיר כי הדיון הקבוע לצדדים ליום 20.6.22 יתקיים בפני דיון יחיד הח"מ, ככל ולא תתקבל התנגדות מי מהצדדים לכך בתוך 21 יום.

וזו מהות הדיון הקבוע להיום.

כיום, האישה מבקשת להתגרש, הבעל מבקש שלום בית.

הצדדים נשואים 25 שנה, לא פרודים במגוריהם.

לצדדים 5 ילדים, בגילאי 11 עד 23.

לא נפתחו תיקים בבית משפט.

טוענת התובעת: אין לנו שום זוגיות או יחסים, הוא בעל חוב כלפי משפחתי, הוא איבד את העסק שלו וחייב למשפחתי וגם איבדנו את הבית. אין לנו יחסי אישות כבר כמעט 3 שנים, חצי שנה בחדרים נפרדים. הוא לא עובד ולא מפרנס וכל הזמן בין עבודות, ועם שכר נמוך. אני אחות בית

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

חולים 21 שנה, במשרה מלאה, ואני המפרנסת העיקרית של הבית. עד שהעסק נפל, היה קשר קצת יותר טוב, אך גם אז לא הייתה לו עבודה קבועה, מקסימום שנתיים, התחום שלו לא קבוע, פעם מכירות, פעם עיצוב פנים, הוא שיקר על לימודיו. לא סיפר לי שהוא לא סיים את הלימודים עם תעודה, אך משווק את עצמו עם הרבה תארים ומקצועות. הוא לא ממש דובר אמת, עושה דברים מאחרי גבי. פעילות העסק הייתה מהון שצברנו מירושה שאני קבלתי. קנינו בית, והיו לנו אז שתי דירות, ועם זה הוא קנה פעילות עסק, שלא הייתי שותפה לחוזה שלו, אף שידעתי מכך. הייתי שותפה לא פעילה, רק סבילה. נעשו טעויות בניהול העסק, הוא לא סיפר כשתחילו בעיות וצבר חובות. מכרנו בית של 4 מיליון ש"ח רק לחובות בנקים, ואז נפלו לנו הרבה תביעות לעיקולים על החשבון ועל הבית. כל החובות משולמים על ידי המשפחה שלי, כולל חוב לעובדת שתבעה אותו אישית. וכל חוב נפל עלי. אם נתגרש, לא יודעת אם נמשיך לשלם. הוא לקח אף כספים מאמא שלו שלא רצתה לתת לי דין וחשבון. הוא בעל חוב ולא מתכוון להחזיר את הכסף לאף אחד. אני לא יכולה לסבול צורת חיים זאת יותר. יש לי חוזה שהוא יחזיר לאמא שלי כל חודש, אך לא התחיל לשלם, וגם לא מתכוון לשלם.

ומוסיפה: אם מתגרשים, אז אני מוותרת על הכתובה. הבית שלי, רשום על שמי. היה רשום על שם שנינו ובינואר 21 העביר את הבית על שמי, כתשלום עבור החובות שלו. היו לבעל חובות על העסק, והטילו עיקול על הבית, כתנאי שאבא שלי ישלם על החוב 104 אלף שקלים, וכדי שהבית לא יהיה חשוף לעיקולים ותהיה קורת גג לילדים, לכן הוא העביר את החלק שלו כמתנה אלי. קבלתי בית בירושה בארה"ב, מכרתי אותו, ובסך הבית ההוא קנינו את הבית נוסף בארץ (דירה שניה) הבית היה ירושה שלי, אך הסכמתי לרשום על שם שנינו, כי כך היה נראה אז נכון לעשות. זה היה לפני חמש שנים. ולפני שנה הבית עבר על שמי, בגלל עיקולים שהוטלו על הבית. הבית שווה 5 מיליון ועוד, יש חובות מעל מיליון ש"ח, העו"ד של הבעל המליץ לו, שמכיוון שיש חובות בלתי נגמרים, להעביר את הבית על שמי כדי שלא נאבד את הבית. את הבית שהיה רשום על שם שנינו, הוא איבד בחובות לבנקים. גם מה שיכולנו להרוויח בשכירות ממנו, הלך לאיבוד. נכון להיום, החוב של הבעל להוריי הוא מעל מיליון ש"ח. את כל החובות גילנו לאחר מעשה, הוא שם כל מכתב ברכב, ולא טיפל. גיליתי כל חוב רק לאחר עיקול על החשבון.

הבעל מגיב: נפל לנו שבר כלכלי. אולי נרוויח סך גדול מאדם אחר שאנו תובעים אותו. אני יכול להתחייב להכניס 10 אלף ש"ח לחודש.

בית הדין שאל את הבעל, איך הוא ישיב את החוב להורי אשתו. הוא מגיב: אוכל לשלם זאת, אך לא מיד. אוכל לשלם 93 אלף ש"ח. אשלם כל חודש 1500 ש"ח, הייתי אמור לשלם 1300 ש"ח כל חודש.

ומוסיף הבעל: לצערי, זה המצב שלנו בבית. ביקשתי לנסות יעוץ זוגי. העברתי נכס במתנה בשווי של 8 מיליון לאישה, ולא בשביל להתגרש אלא כדי להציל את הנישואין. מיד אחרי זה קיבלתי תביעה לגירושין. כבר אז הנישואין היו על שרטון, ורשום שהדירה ניתנה במתנה, וזו הבעת אמון לא קטנה שנותנים לצד שני חצי נכס במתנה, וזו הבעת אהבה.

ומוסיף הבעל: נחזור למסלול, יש לנו 5 ילדים משותפים, ניתן לפתור בעיה כלכלית אם יש רצון משותף, כל מה שיועצת נישואין תבקש - אני שם.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מוסיפה ב"כ התובעת: הזמנתי גם את הצד השני כדי לדבר. לא הצלחתי לדבר אתו, כי הוא רק פגע באישה. חיו 24 שנה עם 5 ילדים, הוריה נתנו את רוב הכסף לדירה הראשונה, וזה הלך לבנקים. היא לא רצתה.

בית הדין העיר, הרי היא לא התנגדה לעסק שהוא הקים.

מוסיפה ב"כ התובעת: הוא רק הביא אותה לבנק שתהיה אחראית להלוואות. הוא עבר מעבודה לעבודה, ולא סיפר לה. פתאום עיקולים. הוא שחקן, פותח עסקים, מכרו את הבית, ויש עוד חובות וצרות. הוא נעלם פעם, והתקשר שהוא מתאבד. כך מתנהל 25 שנה. היא לא יכולה לחיות כך. המשפחה שלה שלמו 260 אלף ש"ח רק לעו"ד. הוא רק אומר "אני מאמין שאפשר". וכן אומר "העברתי לה במתנה". לאחר שהוא העביר לה את חצי הבית, המשפחה שלה שילמה את החובות. הוא חייב למשפחה הרבה מאות אלפים. הוא לא מכיר בבעיות שלו. נבקש לפנות אותו מהבית שרשום על שמה. זה דפוס התנהגות. האישה רוצה להתגרש כבר הרבה שנים, היא רוצה לפרנס את הילדים. שייקח את כל החובות על עצמו, היא לא יכולה לפרנס את ילדיה. קורה שעסק נופל, אך כאן זה דפוס התנהגות.

טוענת ב"כ הנתבע: המצב מורכב, הכאב של האישה נשמע, אין כאן כוונת זדון, האיש בבור עמוק שקשה לשקם. שמעתי הכרת הטוב כלפי משפחתו. האיש כשל ולוקח אחריות. יש כאב של אישה במקום. יש חוסר נוחות לפרק על בסיס כלכלי. אבקש להפנות אותם לייעוץ זוגי וגם הבעל צריך תמיכה לעשייה חיובית. הבעל הסכים ללכת לטיפול אישי, אך צריך גם טיפול זוגי. באשר לבית, לא ניתן לטעון שהוא יצר חובות, ולומר שהוא העביר בית לאישה ואז המשפחה הסכימה לשלם חובות. כשהעביר חלקו לאישה, הוא כיסה את החובות האלו. האישה חתמה על הטפסים.

בית הדין הצייע לבעל לקחת את כל החובות עליו. הבעל מציע: כיום יש רק תביעה אחת בסך 60 אלף ש"ח, שאר החובות, הכול שולם. גם האישה נתבעת בה. אני מוכן לקחת עלי את התביעה הזו ואת החוב הזה אם יתברר שאני חייב בזה.

הבעל מוכן לקחת עליו אף את הטיפול הזוגי של הצדדים.

האישה לא מוכנה לטיפול זוגי.

מוסיפה ב"כ האישה: מה שהבעל מסכים לשלם את החוב, זה לא יפטור את האישה. יהיה לה עיקול.

[...]

הערה לסיום – לאחר תום הדיון, ובשל כשל טכני, לצערנו נמחק פרוטוקול הדיון שרשם הספד"ד וללא יכולת שחזור. ברם, אף הח"מ העלה על הכתב במסגרת החלטה זו את עיקרי טענות הצדדים ההדדיות הרלוונטיות, כרשום מעלה, וזה יהיה תחליף לפרוטוקול הדיון שהתקיים.

ונזכיר אף האמור בסיומה של ההחלטה הנ"ל שמיום 20.6.22:

ובכן, עסקינן בזוג שבאמצע החיים, הקימו בית ומשפחה, צברו נכסים, אך עקב נפילת העסק שניהל הבעל, הם נקלעו לחובות קשים, שאילצו אותם להיפרד מנתח גדול מנכסיהם, ומכאן המצב החל להתדרדר.

נראה כי בתיק זה, הקושי הכלכלי והנפילה העסקית, לא זה עיקר הסיפור. עיקר הסיפור הוא תחושת האישה שלאורך כל השנים הבעל לא התנהג איתה בכנות ובשקיפות, העלים ממנה מידע רב ואף מתנכר לחוב של הוריה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שסייעו במאוד לצדדים. תחושת חוסר האמון אצל האישה כנגד בעלה, היא עיקר הקושי ועיקר הבעיה. אף היחס של הבעל להוריה של האישה כפי שהשתקף מול בית הדין, לא היה מכבד ולא מוקיר טובה (הוריה עזרו לצדדים לפחות במיליון ש"ח, והבעל מבקש במהלך הדיון לראות אם המסמך של חוב מסוים להוריה הוא חתום...). ברם, לעומת זאת, הבעל כן נתן לאישה במתנה את בית הצדדים (ואין ספק שהבית שגרים בו הצדדים כיום, הרשום על שם האישה בלבד, שיך לאישה באופן בלעדי, לאור הצהרת הבעל שנתן לה אותו במתנה כהבעת אמון לאישה וכהבעת אהבה), כן הצהיר הבעל שמהיום והלאה ישלם להוריה 1500 ש"ח החזר הלוואה כל חודש, וכן לוקח עליו את החוב של ה-60 אלף ש"ח, אם יצטרך לשלמו.

כמובן שיש לעקוב אחר הצהרות הבעל כנ"ל, כתנאי להשתכנע ברצונו הכנה לשלום בית. אם הבעל יפר זאת, אזי לא נוכל להשתכנע שהוא כנה בבקשתו לשלום או שהוא כנה בכלל. אם יפנו אל האישה באשר לחוב של ה-60 אלף ש"ח, הבעל ידאג בכל דרך שהיא תוסר מהחוב, וכן ידאג להוריד ממנה עיקול עבור זאת, אם יוטל על חשבונה.

ברם, יש לבחון בפן המקצועי את יחסי הצדדים, והאם יש סיכוי לשלום בית ביניהם. בית הדין אכן מבין לעומק ומזדהה עם מצוקת האישה לאור המצב הקשה שאליו נקלעה בגין החובות שיצר הבעל בעסק שניהל, מה ששינה את חייה מהקצה אל הקצה; ברם, לכל החלטה, לגירושין או לשלום, יש להקדים בחינה מקצועית, כדי לדעת שאנו צועדים בדרך הנכונה. שני הצדדים יוכלו לומר אצל הפסיכולוג את כל אשר על ליבם, ללא חשש.

לשם כך, בית הדין מפנה את הצדדים למר שלמה וינר, פסיכולוג קליני ומטפל משפחתי (טל 0502555277) לבחינת השאלה הנ"ל עם הצדדים. הצדדים יפנו אליו מיוזמתם לאלתר.

עלות הטיפול תחול על הבעל, כפי שהתחייב.

שני הצדדים מחויבים לשתף פעולה עם הפסיכולוג ולפנות אליו לאלתר.

מבוקש כי הפסיכולוג יבחן את העניין בהקדם, ומבוקשת חוות דעתו בתוך 30 יום.

לאור חוות דעתו, בית הדין יבחן את המשך ההליכים בתיק. אף אם יומלץ על גירושין ולכך נצעד לבסוף, יהיה צורך לוודא כי הצדדים פרודים במגוריהם וכן לבחון האם האישה מוותרת על כתובתה בכפוף לסידור הגט.

והתקבלה חו"ד הפסיכולוג מר שלמה וינר מיום 20.7.22. ונזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום 20.7.22:

ועתה כאמור, בפנינו חו"ד הפסיכולוג מר שלמה וינר מיום 20.7.22, שלאחר תיאור יחסי הצדדים והקשים המובנים, רשם:

"מכאן נגזרת ההמלצה: יש לכבד את רצונה של ד'. במידה רבה עלי לציין ביושר שאני בהחלט יכול להבין את רצונה [...] בנוסף לכך, כדאי לשני ההורים לפנות לטיפול משפחתי (אפשר לעשות זאת גם כהורים גרושים, ואולי אף נכון יותר לעשות זאת לאחר שיתגרשו) [...] אך אחזור על קריאתי, ששני ההורים הצטרפו אליה: אנא עשו ככל יכולתכם כדי להוציא במהירות האפשרית את הילדים מהסכסוך.

לאור האמור, נראה כי פני התיק לגירושין.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ברם, יצהיר מי מהצדדים בתוך 7 ימים (ימי הפגרה במניין הימים) האם הם פרודים במגוריהם, ותצהיר האישה האם היא מוותרת על כתובתה בכפוף לסידור הגט. ככל והתשובה לשתי שאלות אלו תהא חיובית, בית הדין ישקול להפנות את הצדדים לגירושין לאלתר.

באשר לכך, נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום 31.7.22 לאור תגובת התובעת שהתקבלה:

בפנינו תגובת האישה המזכירה כי כל הדירה של האישה, מצהירה כי היא מוותרת על כתובתה ותוספת כתובה ומבקשת לחייב את הבעל לצאת מהדירה של האישה.

ואכן, כבר תיאר הבעל בדיון שהתקיים כי הוא העביר את חלקו בדירה לאישה. באשר לכך נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום 20.6.22:

ומוסיף הבעל: [...] ורשום שהדירה נתנה במתנה, וזו הבעת אמון לא קטנה שנותנים לצד שני חצי נכס במתנה, וזו הבעת אהבה.

[...]

נראה כי בתיק זה, הקושי הכלכלי והנפילה העסקית, לא זה עיקר הסיפור. [...] ברם, לעומת זאת, הבעל כן נתן לאישה במתנה את בית הצדדים (ואין ספק שהבית שגרים בו הצדדים כיום, הרשום ע"ש האישה בלבד, שייך לאישה באופן בלעדי, לאור הצהרת הבעל שנתן לה אותו במתנה כהבעת אמון לאישה וכהבעת אהבה).

משכך, יגיב הבעל בתוך 5 ימים מהיום לתגובת האישה, ולאור החלטת בית הדין מיום 20.7.22 שם נאמר אף כי פני התיק לגירושין, האם הוא מסכים מרצונו לפנות את המגורים בבית האישה לשם גירושי הצדדים, שהרי אם לא, אז איזו משמעות יש למתנה שנתן לאישה את הדירה אם הוא לא מאפשר לה לנהוג בה מנהג בעלים?

כן נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום 4.8.22:

בפנינו תגובת הבעל הטוען בין השאר כי "יש לבחון לעומק את עסקת המתנה על הדירה, וטוען כי הוא "מתנגד [...] להורות על פינוי מהנכס כדי לקדם את סידור הגט בין הצדדים".

ברם, כבר תיאר הבעל בדיון שהתקיים כי הוא העביר את חלקו בדירה לאישה. ובאשר לכך נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום 20.6.22:

ומוסיף הבעל: [...] ורשום שהדירה נתנה במתנה, וזו הבעת אמון לא קטנה שנותנים לצד שני חצי נכס במתנה, וזו הבעת אהבה.

[...]

נראה כי בתיק זה, הקושי הכלכלי והנפילה העסקית, לא זה עיקר הסיפור. [...] ברם, לעומת זאת, הבעל כן נתן לאישה במתנה את בית הצדדים (ואין ספק שהבית שגרים בו הצדדים כיום, הרשום ע"ש האישה בלבד, שייך לאישה באופן בלעדי, לאור הצהרת הבעל שנתן לה אותו במתנה כהבעת אמון לאישה וכהבעת אהבה).

כך שכבר קבע בית הדין לאור הודאת הנתבע כי הבית שייך לאישה באופן בלעדי, ובית הדין לא יאפשר לנתבע עתה לשנות את גרסתו וטענתו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לאור כל האמור, ייקבע דיון הוכחות בתביעת הגירושין והכתובה (ויתור האישה על כתובתה כבר לא בתוקף, לאור אי הסכמתו של הבעל להשתתף בהליך המוביל לגירושין ולפנות את הדירה).

הדיון יתקיים בפני הרכב מלא ובסיומו יסכמו הצדדים טענותיהם בעל פה כדי שנוכל לגשת פסיקת הדין.

יובהר לבעל כבר עתה כי טענה לא כנה כפי שמעלה עתה בתגובתו עלולה לגרור חיוב בהוצאות משפט.

ונזכיר אף האמור בהחלטת בית הדין מיום 8.9.22:

בפנינו בקשת המבקשת להקדמת דיון, הוצאת הבעל מהבית, פסיקת מזונות ילדים.

ובכן, בית הדין יבחן ביומנו הקדמת הדיון בכפוף לביטולים. אין צורך להגיש בקשה נוספת באשר לכך. אם לא תצא החלטה נוספת, משמע שלא נמצא מועד להקדמה.

באשר לתשלום להורי האישה, נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום 20.6.22:

ברם, לעומת זאת, הבעל כן נתן לאישה במתנה את בית הצדדים (ואין ספק שהבית שגרים בו הצדדים כיום, הרשום ע"ש האישה בלבד, שייך לאישה באופן בלעדי, לאור הצהרת הבעל שנתן לה אותו במתנה כהבעת אמון לאישה וכהבעת אהבה), כן הצהיר הבעל שמהיום והלאה ישלם להוריה 1500 ש"ח החזר הלוואה כל חודש, וכך לוקח עליו את החוב של ה-60 אלף ש"ח, אם יצטרך לשלמו.

כמובן שיש לעקוב אחר הצהרות הבעל כנ"ל, כתנאי להשתכנע ברצונו הכנה לשלום בית. אם הבעל יפר זאת, אזי לא נוכל להשתכנע שהוא כנה בבקשתו לשלום או שהוא כנה בכלל.

כך שבית הדין לא חייב את הבעל לשלם החזר חוב להורי האישה, אך אם לא ינהג כך, בית הדין יתקשה לקבל ממנו בעתיד טענה שלום בית.

באשר לגירושין, ראו החלטת בית הדין מיום 4.8.22, ונקבע דיון הוכחות בתביעת הגירושין והכתובה (ויתור האישה על כתובתה כבר לא בתוקף, לאור אי הסכמתו של הבעל להשתתף בהליך המוביל לגירושין ולפנות את הדירה, כאמור שם).

בשלב זה וטרם החלטה על גירושין, לא תינן הוראה כמבוקש לפינוי הבעל מדירת האישה.

באשר למבוקש בסעיף 5 (מזונות ילדים), יצוין כי לא נפתח תיק מתאים כך שלא תינתן החלטה בכך.

ונזכיר אף האמור בהחלטת בית הדין מיום 22.11.22:

בפתח הדיון הובהר לצדדים כי הוא מתקיים לפי תקנה עא לתקנות הדיון, והם רשאים לחדש טענות, אם יחפצו בכך.

בית הדין בהרכבו המלא עומד אחר החלטת בית הדין הנ"ל שמיום 31.7.22 ומיום 4.8.22 באשר לבית הרשום על שם התובעת, שהוא שלה; ואין לבעל שום חלק בו, כמבואר שם.

טוענת ב"כ התובעת: אין מה לחקור. הסיפור ברור. הם נשלחו למומחה שכתב מה שיש לו לכתוב. המצב הוא בלתי נסבל. בית הדין קבע שהאישה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ישלם על ההלוואה להורי האישה, אך הוא לא שילם, הוא אף לא משלם לבית. הילדים עוזרים בבית. הבעל אף משך למעלה מ 30 אלף ש"ח באשראי, והאישה נאלצה לשלם זאת בסיוע משפחתה. הוא חי על חשבון האישה. ברור ממנו שלא נוכל להוציא ממנו כסף, גם אם נפנה להוצל"פ, ונבקש, שהיות והדירה שייכת לאישה, נבקש לפנות אותו מהדירה. האיש ביקש שלום בית, אך היום אומר שמוכן לגרש אך הוא רוצה כסף מהדירה ורכוש. כן ממשיכים לשלם לו את חובותיו כי האם ערבה. אמו גרה קרוב והוא יכול לעבור אליה. הוא מחזיק את הגט תמורת רכוש. האישה רוצה החלטה של בית הדין. כן לחייבו לתת את הגט. האישה ויתרה על הכתובה אם הוא יגרש. הוא אוכל ושותה על חשבונה ומוציא לה כסף, וזה לא הגיוני. בית הדין לא קבע מזונות לילדים, ויש לקבוע. אין מה להוכיח. ב"כ הבעל אמרה לי הבוקר שהוא יגרש אם יתנו לו מהבית, וזו סחיטה.

מגיבה ב"כ הבעל: אני אתייחס רק באשר לגירושין. הבעל יתייחס לדירה.

הובהר כי באשר לדירה הרשומה ע"ש האישה, יש כבר החלטה, כמצוטט מעלה.

ממשיכה ב"כ הבעל: האיש ביקש שלום בית, הוא לא רוצה להתגרש, ורוצה שלום. יש קושי כלכלי.

בית הדין הזכיר לבעל את ההחלטות כדלהלן:

ראשית הזכיר לבעל את האמור בהחלטת בית הדין מיום 20.6.22:

ברם, לעומת זאת, הבעל כן נתן לאישה במתנה את בית הצדדים (ואין ספק שהבית שגרים בו הצדדים כיום, הרשום ע"ש האישה בלבד, שייך לאישה באופן בלעדי, לאור הצהרת הבעל שנתן לה אותו במתנה כהבעת אמון לאישה וכהבעת אהבה), כן הצהיר הבעל שמהיום והלאה ישלם להוריה 1500 ש"ח החזר הלוואה כל חודש, וכן לוקח עליו את החוב של ה-60 אלף ש"ח, אם יצטרך לשלמו.

כמובן שיש לעקוב אחר הצהרות הבעל כנ"ל, כתנאי להשתכנע ברצונו הכנה לשלום בית. אם הבעל יפר זאת, אזי לא נוכל להשתכנע שהוא כנה בבקשתו לשלום או שהוא כנה בכלל.

כן בית הדין הזכיר לבעל את האמור בהחלטת בית הדין מיום 8.9.22:

בפנינו בקשת המבקשת להקדמת דיון, הוצאת הבעל מהבית, פסיקת מזונות ילדים.

ובכן, בית הדין יבחן ביומנו הקדמת הדיון בכפוף לביטולים. אין צורך להגיש בקשה נוספת באשר לכך. אם לא תצא החלטה נוספת, משמע שלא נמצא מועד להקדמה.

באשר לתשלום להורי האישה, נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום 20.6.22:

[...]

כך שבית הדין לא חייב את הבעל לשלם החזר חוב להורי האישה, אך אם לא ינהג כך, בית הדין יתקשה לקבל ממנו בעתיד טענה שלום בית.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ובית הדין שאל את הבעל האם קיים את התחייבותו באשר לתשלום להורי האישה, שהרי אם לא, לא נוכל לקבל ממנו טענה לשלום בית, כאמור בהחלטה מעלה.

הבעל מגיב: החוב להורי האישה לא משולם. אך העברתי לאשתי 80 אלף ש"ח.

האישה טוענת שזה לא כסף שלו שהעביר לה.

משכך, הובהר לבעל כי משהפר את התחייבותו לשלם את החוב להורי האישה, ולאור האמור בהחלטה המצוטטת מעלה כי אך אם לא ינהג כך (שלם להורי האישה כהתחייבותו) בית הדין יתקשה לקבל ממנו בעתיד טענה שלום בית, לא נוכל לקבל ממנו כיום טענה לשלום בית. משכך, הובהר לצדדים כי בהעדר טענה כנה לשלום, הם רשאים לסכם טענותיהם טרם מתן פסק דין באשר לתביעת הגירושין של התובעת, כולל בקשת התובעת לפינוי הנתבע מהדירה.

בשלה זה, שני הצדדים נגשו לסיכומי התיק טרם הכרעה.

טוענת ב"כ התובעת כי האישה מוותרת על כתובתה גם אם יהיה פסק דין לגירושין. אם הבעל יגרש מכוח פסק דין.

הוסכם עם הצדדים שייאמרו סיכומי שני הצדדים בעל פה, כפי האמור בהחלטה הקודמת המצוטטת מעלה.

שני הצדדים סכמו טענותיהם כאמור בפרוטוקול.

ראשית סיכמה ב"כ הנתבע (סדר זה של המסכמים הוסכם על שני הצדדים). בסיכומיה, אף הגיבה ב"כ הנתבע לטענות ב"כ התובעת שהושמעו בפתח הדיון, כולל לבקשתה לפינוי הנתבע מהדירה הרשומה ע"ש האישה.

לאחר סיכומי ב"כ הנתבע, אף הבעל עצמו טען לבקשתו: לאחר הדיון אני עובד כמתווך, המטרה להכניס כסף הביתה. אני משתמש בכרטיס לקניות לבית. אוכל לבית. בינתיים אנו משתמשים בכספים של האישה לטובת הבית. בחודשים האחרונים אני עובד, ולצערי לא נכנס. 80 אלף ש"ח נכנס לאישה.

בית הדין בירר עם הבעל, כמה זמן אין ביניהם יחסי אישות, והוא מגיב: אין לנו יחסי אישות [...] אני לא זוכר כמה זמן.

תוך כדי דבריו, האישה טענה שזה כבר 3 שנים. הבעל נשאל כמה פעמים כמה זמן לדעתו אין להם יחסי אישות, ובכל פעם הגיב "אני לא זוכר", ובחר שלא לנקוב בזמן. כך שמבחינת בית הדין, זו כעין התחמקות מצדו, והודאה בגרסת האישה לכך.

הבעל מבקש עוד 30 יום לפי המשך ההליך, בית הדין לא נעתר לבקשתו, מהעדר הצדקה לכך, וכל שכן בנסיבות הלחץ האישי בבית שמשדרת התובעת.

לאחר מכן נשמעו סיכומי ב"כ התובעת, כרשום בפרוטוקול.

לאחר מכן טענה האישה עצמה לבקשתה: זה לא בעיה כלכלית אלא חוסר אמון וחוסר תקשורת, ולא יחסי אישות 3 שנים. תפקידי בעולם הוא לא לכלכל אותו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לפנים משורת הדין, ובהסכמת בית הדין אף שאין בתקנות הדיון זכות מובנית לתגובה לסיכומי הצד השני, הבעל מגיב לסיכומי ב"כ התובעת לבקשתו: כן מה שנכנס אני מעביר. הנאמן גבה מיליון ש"ח. השארתי 80 אלף ש"ח בחשבון של האישה. זה כסף שלנו. אני רוצה להשיב גם להורים שלי ולא רק להורים שלה. אני עובד כל יום. לכן הלכתי לעבוד כמתווך כדי להרוויח יותר. המטרה להציל את הבית.

עד כאן עיקרי טענות הצדדים שהושמעו בדיון והתנהלות התיק בדיון זה.

ובכן, מעתה, בית הדין ישקוד על מתן פסק דינו בתיק.

עד כאן הובאו ציטוטים מהחלטות קודמות בתיק, ועתה נעבור להכרעת הדין.

דיון והכרעה

בתיק זה אין מנוס מהוראה על גירושי הצדדים. להלן נבאר את הבסיס לקביעה זו.

הסכסוך והנתק הוא ארוך וקשה

האישה טוענת כי אין בין הצדדים יחסי אישות כבר 3 שנים, הבעל לא הכחיש.

באשר לכך נצטט מתוך האמור בהחלטת בית הדין מיום 20.6.22:

בפנינו תביעת גירושין של האישה ומנגד תביעת שלום בית של הבעל.

[...]

טוענת התובעת: אין לנו שום זוגיות או יחסים, הוא בעל חוב כלפי משפחתי, הוא איבד את העסק שלו וחייב למשפחתי וגם איבדנו את הבית. אין לנו יחסי אישות כבר כמעט 3 שנים, חצי שנה בחדרים נפרדים.

כך שכבר בדיון הראשון טענה התובעת לנתק קשה וארוך בין הצדדים.

באשר לכך נצטט אף מתוך האמור בהחלטת בית הדין מיום 22.11.22 (דיון הוכחות

שהתקיים):

בית הדין בירר עם הבעל, כמה זמן אין ביניהם יחסי אישות, והוא מגיב: אין לנו יחסי אישות [...] אני לא זוכר כמה זמן.

תוך כדי דבריו, האישה טענה שזה כבר 3 שנים. הבעל נשאל כמה פעמים כמה זמן לדעתו אין להם יחסי אישות, ובכל פעם הגיב "אני לא זוכר", ובחר שלא לנקוב בזמן. כך שמבחינת בית הדין, זו כעין התחמקות מצדו, והודאה בגרסת האישה לכך.

כך שאין ספק שהסכסוך העמוק והקשה, ואי קיום יחסי אישות במשך 3 שנים ושניה

בחדרים נפרדים תקופה ארוכה, יוכיח.

אין סיכוי לשלום בית בין הצדדים

בין הצדדים קיים חוסר אמון רב. זו טענת התובעת העיקרית לתביעתה להתגרש. ונזכיר אף

האמור בסיומה של ההחלטה הנ"ל שמיום 20.6.22:

ובכן, עסקינן בזוג שבאמצע החיים, הקימו בית ומשפחה, צברו נכסים, אך עקב נפילת העסק שניהל הבעל, הם נקלעו לחובות קשים, שאילצו אותם להיפרד מנתח גדול מנכסיהם, ומכאן המצב החל להתדרדר.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

נראה כי בתיק זה, הקושי הכלכלי והנפילה העסקית, לא זה עיקר הסיפור. עיקר הסיפור הוא תחושת האישה שלאורך כל השנים הבעל לא התנהג איתה בכנות ובשקיפות, העלים ממנה מידע רב ואף מתנכר לחוב של הוריה שסייעו במאוד לצדדים. תחושת חוסר האמון אצל האישה כנגד בעלה, היא עיקר הקושי ועיקר הבעיה. אף היחס של הבעל להוריה של האישה כפי שהשתקף מול בית הדין, לא היה מכבד ולא מוקיר טובה (הוריה עזרו לצדדים לפחות במיליון ש"ח, והבעל מבקש במהלך הדיון לראות אם המסמך של חוב מסוים להוריה הוא חתום...). ברם, לעומת זאת, הבעל כן נתן לאישה במתנה את בית הצדדים (ואין ספק שהבית שגרים בו הצדדים כיום, הרשום על שם האישה בלבד, שייך לאישה באופן בלעדי, לאור הצהרת הבעל שנתן לה אותו במתנה כהבעת אמון לאישה וכהבעת אהבה), כן הצהיר הבעל שמהיום והלאה ישלם להוריה 1500 ש"ח החזר הלוואה כל חודש, וכן לוקח עליו את החוב של ה-60 אלף ש"ח, אם יצטרך לשלמו.

כמובן שיש לעקוב אחר הצהרות הבעל כנ"ל, כתנאי להשתכנע ברצונו הכנה לשלום בית. אם הבעל יפר זאת, אזי לא נוכל להשתכנע שהוא כנה בבקשתו לשלום או שהוא כנה בכלל. אם יפנו אל האישה באשר לחוב של ה-60 אלף ש"ח, הבעל ידאג בכל דרך שהיא תוסר מהחוב, וכן ידאג להוריד ממנה עיקול עבור זאת, אם יוטל על חשבונה.

והצדדים הופנו לאבחון מקצועי אצל פסיכולוג מקצועי וותיק, מר שלמה וינר, שאף הוא התרשם ממערכת יחסים קשה, והתקבלה חו"ד הפסיכולוג מר שלמה וינר מיום 20.7.22,

וכך רשם הפסיכולוג בין השאר (בהדגשה) לאור שיחתו עם האישה: "מאחורי המשבר מסתתר למעשה חוסר אמון עמוק ומתמשך של 'ב', וכן הוסיף: "הקש שבר את גב הגמל היה ניסיון האובדני של ז' בקריסה הכלכלית האחרונה, אותו ד' כינתה בתואר ניסיון מבוים. מעשה זה עורר אצל ד' פחד מהול בכעס רב...".

וכך רשם הפסיכולוג בין השאר לאור שיחתו עם הבעל: "עם זאת הוא ציין שלמעשה הסתיר מד' את התמונה האמיתית, כי 'אני מתקשה לשתף בכישלונות', כך השיב".

וכך רשם הפסיכולוג בין השאר בתיאור יחסי הצדדים: "התמונה ששניהם שירטטו בתקופות הטובות יחסית חיזקה את הערכת. הקשר ביניהם התאפיין בקשר שטחי משהו".

ועוד רשם: "למעשה ניתן לסכם ולומר שחוסר האמון של ד' שהלך וגבר עם השנים 'צמח' על מצע של זוגיות שחסרה קרבה ואינטימיות אמיתית".

ולאחר תיאור יחסי הצדדים והקשיים המובנים, רשם: "מכאן נגזרת ההמלצה: יש לכבד את רצונה של ד'. במידה רבה עלי לציין ביושר שאני בהחלט יכול להבין את רצונה...".

ועוד הוסיף הפסיכולוג באשר לבעל: "ולד' הייתי מציע, אם חפץ הוא לכונן בעתיד זוגיות אמיתית המושתתת על אינטימיות ושיתוף, יעשה מעשה ויפנה לטיפול אישי שיעזור לו לבחון מחדש את המוטו של חייו...".

וסיים הפסיכולוג ברשמו: "בנוסף לכך, כדאי לשני ההורים לפנות לטיפול משפחתי (אפשר לעשות זאת גם כהורים גרושים, ואולי אף נכון יותר לעשות זאת לאחר שיתגרשו) [...] אך אחזור על קריאתי, ששני ההורים הצטרפו אליה: אנא עשו ככל יכולתכם כדי להוציא במהירות האפשרית את הילדים מהסכסוך".

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כך שהפסיכולוג המליץ על גירושי הצדדים, תוך הבעת דעת ואמירה אודות תביעת האישה לגירושין כי "במידה רבה עלי לציין ביושר שאני בהחלט יכול להבין את רצונה", ותוך הבהרת הקושי של הבעל ליצור קשר משמעותי בנישואין.

ואף בית הדין מתרשם כי הסכסוך עמוק מאוד, ואין כל סיכוי לשלום בית בין הצדדים. ומשאין סיכוי לשלום, אז יש להתגרש.

נראה כי הבעל לא כנה בדרישתו לשלום

ראשית נזכיר את האמור בהחלטת בית הדין מיום 20.6.22:

ברם, לעומת זאת, הבעל כן נתן לאישה במתנה את בית הצדדים (ואין ספק שהבית שגרים בו הצדדים כיום, הרשום ע"ש האישה בלבד, שייך לאישה באופן בלעדי, לאור הצהרת הבעל שנתן לה אותו במתנה כהבעת אמון לאישה וכהבעת אהבה), כן הצהיר הבעל שמהיום והלאה ישלם להוריה 1500 ש"ח החזר הלוואה כל חודש, וכן לוקח עליו את החוב של ה-60 אלף ש"ח, אם יצטרך לשלמו.

כמובן שיש לעקוב אחר הצהרות הבעל כנ"ל, כתנאי להשתכנע ברצונו הכנה לשלום בית. אם הבעל יפר זאת, אזי לא נוכל להשתכנע שהוא כנה בבקשתו לשלום או שהוא כנה בכלל.

כך שבית הדין חפץ היה לבדוק האם הבעל עומד אחר הצהרתו כי ישלם את חובו להורי הנתבעת, אותו התחייב בדיון לשלם. ובית הדין כרך זאת בכנות בקשתו של הבעל לשלום בית.

כן נזכיר את האמור בהחלטת בית הדין מיום 8.9.22:

בפנינו בקשת המבקשת להקדמת דיון, הוצאת הבעל מהבית, פסיקת מזונות ילדים.

ובכן, בית הדין יבחן ביומנו הקדמת הדיון בכפוף לביטולים. אין צורך להגיש בקשה נוספת באשר לכך. אם לא תצא החלטה נוספת, משמע שלא נמצא מועד להקדמה.

באשר לתשלום להורי האישה, נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום 20.6.22:

[...]

כך שבית הדין לא חייב את הבעל לשלם החזר חוב להורי האישה, אך אם לא ינהג כך, בית הדין יתקשה לקבל ממנו בעתיד טענה שלום בית.

כך ששוב בית הדין חפץ היה לבדוק האם הבעל עומד אחר הצהרתו כי ישלם את חובו להורי הנתבעת, אותו התחייב בדיון לשלם. ובית הדין כרך זאת בכנות בקשתו של הבעל לשלום בית.

ברם, חרף כל האמור; בדיון ההוכחות שמיום 22.11.22, הבעל מודה שלא שילם חוב זה להורי האישה, ואף לא מקצתו. מבחינת בית הדין, הדבר מוכיח כי טענתו של הבעל לשלום בית אינה כנה, והוא לא באמת חפץ באשתו.

בית הדין מתרשם כי הבעל חפץ במגוריו בבית של אשתו - ואולי חוזר בו מהמתנה של הבית שנתן לה - אך לא חפץ באישה עצמה. הבעל אף לא מפרנס את משפחתו בכל התקופה שמאז הדיון הראשון לגירושין (אף שטוען שמנסה לפרנס מעבודה אחרת של תווך), כך ששוב מוכיח

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כי רצונה של אשתו ליציבות כלכלית בסיסית, אינה מעניינו. אם היה באמת רוצה באשתו, היה מוכיח לה כי הוא עושה כל מאמץ לפרנס את משפחתו, והיה מכניס איזו הכנסה לבית בעת הזאת. ברם, הבעל לא נהג כך.

בית הדין אף רואה בטענות האישה באשר לחוסר אמון שיש לה מהבעל - בעיקר בשל החובות הרבים שיצר, היחס שלו הכלכלי להוריה, אי פרנסת הבית ושאר התנהלות הבעל המתוארת מעלה - כטענות של מאיסות בבעל. וראו האמור בספר אורות המשפט חלק ג, מעמוד תכ"ה והלאה, תחת הכותרת "חיוב גט בטענת מאיס עלי עקב חובות הבעל".

משכך, ולאור הסכסוך והנתק הקשים שבין הצדדים, ולאור העדר כנות מאת הבעל לשלום בית, ולאור חוסר סיכוי לשלום בית, ואף לאור מאיסות האישה בבעלה בשל חוסר האמון ביניהם ושאר הטענות שעלו, בית הדין מורה על גירושי הצדדים, ואף הבעל מחויב לגרשה, שהרי בלתי אפשרי לעגן אישה במשך זמן רב כשאינן רצון לשלום ואין סיכוי לשלום וכשהוא אף מאוס בעיני אשתו.

מסקנה (בעניין הגירושין)

- א. הבעל חייב לגרש את אשתו.
- ב. ייפתח תיק לסידור גט, וייקבע מועד לסידור גט בהתאם ללו"ז הרשום בסיומו של פסק דין זה.
- ג. במידה והבעל יסרב לגרש במועד הראשון שייקבע, האישה תהיה רשאית לפתוח תיק להטלת צווי הגבלה בהתאם לחוק בתי דין רבניים (קיום פסקי דין של גירושין) התשנ"ה - 1995.

פינוי הנתבע מדירת התובעת

כאמור, בית הדין בהרכבו המלא עומד אחר החלטת בית הדין הנ"ל שמיום 31.7.22 ומיום 4.8.22 באשר לבית הרשום על שם התובעת, שהוא שלה; ואין לבעל שום חלק בו, כמבואר שם.

זאת בעיקר בהסתמך על העובדה שאינה שנויה מחלוקת כי הבעל העביר על שם האישה את הדירה בה היא מתגוררת והדירה רשומה כיום על שמה של התובעת בלבד, ועל הודאת הבעל שנתן לה את הדירה במתנה כהבעת אמון והבעת אהבה מצדו, כרשום במסגרת החלטת בית הדין מיום 20.6.22 מתוך טענות הנתבע בדיון:

ומוסיף הבעל: לצערי, זה המצב שלנו בבית. ביקשתי לנסות יעוץ זוגי. העברתי נכס במתנה בשווי של 8 מיליון לאישה, ולא בשביל להתגרש אלא כדי להציל את הנישואין. מיד אחרי זה קבלתי תביעה לגירושין. כבר אז הנישואין היו על שרטון, ורשום שהדירה נתנה במתנה, וזו הבעת אמון לא קטנה שנותנים לצד שני חצי נכס במתנה, וזו הבעת אהבה.

יודוע כי הנותן מתנה לאוהבו, המתנה חלה, אף אם לאחר מכן נוצר סכסוך ביניהם. כן טענה האישה להפסדים בעסק, עד שמכרו דירה אחרת בסך 4 מיליון ש"ח, כך שישנה הסתברות למתנה שנתן הבעל לאשתו את הדירה.

ונזכיר אף האמור בסיומה של ההחלטה הנ"ל שמיום 20.6.22:

ובכן, עסקינן בזוג שבאמצע החיים, הקימו בית ומשפחה, צברו נכסים, אך עקב נפילת העסק שניהל הבעל, הם נקלעו לחובות קשים, שאילצו אותם להיפרד מנתח גדול מנכסיהם, ומכאן המצב החל להתדרדר.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

[...]

ברם, לעומת זאת, הבעל כן נתן לאישה במתנה את בית הצדדים (ואין ספק שהבית שגרים בו הצדדים כיום, הרשום ע"ש האישה בלבד, שייך לאישה באופן בלעדי, לאור הצהרת הבעל שנתן לה אותו במתנה כהבעת אמון לאישה וכהבעת אהבה),

וכאמור, בית הדין עומד אחר החלטתו הנ"ל באשר לבית הרשום ע"ש התובעת, שהוא שלה; ואין לבעל שום חלק בו.

ובכן, כאמור מעלה, בית הדין כבר הבהיר כי דינו של תיק זה הוא לגירושין, והבעל חייב לגרש את אשתו.

ברם, לא ניתן לבצע את הגירושין בפועל, כל עוד הצדדים גרים יחד תחת קורת גג אחת. משכך, ובנסיבות תיק זה, בית הדין מורה כי על הבעל לעזוב את המגורים המשותפים של התובעת. להלן נבאר הוראה זו:

בסעיף 1 לחוק שיפוט בתי דין רבניים (נישואין וגירושין) תשי"ג 1953 נרשם: "עניני נישואין וגירושין של יהודים בישראל אזרחי המדינה או תושביה יהיו בשיפוטם היחודי של בתי דין רבניים". כך שלא רק עצם הגירושין הם בסמכות בית הדין הרבני, אלא כל עניני הגירושין, הכוללים אף את הפרדת המגורים של הצדדים לשם סידור הגט.

כן נפסק אף בבג"ץ 2421/93, שם נרשם בין השאר כך ע"י השופט צבי טל:

לדעתי, יש להחזיר עטרה ליושנה כאמור בפסק הדין בעניין ברוק. כאשר בני הזוג גרים בדירה אחת, וענייני הרכוש לא נכרכו בתביעת הגירושין שביניהם, יתכן שאין בית הדין מוסמך לדון בחלוקתה מבחינה קניינית, אבל הוא מוסמך ואינו יכול להימלט מלדון בהפרדת מגורי הזוג.

איש ואישה שהתגרשו, אסורים לדור אפילו בחצר אחת (שו"ע אבן העזר קי"ט ז'), ואין צריך לומר בדירה אחת. ואם אחר הגירושין לנה האישה עם הבעל בפונדק אחד, צריכה הימנו גט אחר (דעת בית הלל במשנה גטין פרק ח' משנה ד' וכן נפסק להלכה אבן העזר קמ"ט ב'). בני זוג שהתגרשו והם מוסיפים לגור בדירה אחת, לא הועילו איפוא כלום, לפי שהם זקוקים לגט אחר ואחריו לגט אחר ואין לדבר סוף עד שלא ייפרדו גם בקורת-הגג.

נמצא שבית דין המחייב צדדים להתגרש לא יהיה בדבריו כלום עד שתוכח הפרדת המגורים של בני הזוג לפני הגירושין. ענין זה של הפרדת המגורים כרוך בקשר אמיץ וחזק מעצם טיבו וטבעו בתביעת הגירושין. וזו השאלה האמיתית העומדת בפני בית הדין אשר דירת המגורים היא משותפת, ולא הצד הרכושי וחלוקתו (אלא אם כן נכרך הצד הרכושי גם הוא על ידי בעל הדין). שאלה זו של הפרדת המגורים כרוכה מעצם טבעה וטיבה בגירושין, והיא ללא ספק בסמכות בית הדין, כפי שנאמר בפסק הדין בעניין ברוק.

אכן, כאשר בעיית ההפרדה אינה רלבנטית, כגון, שקיים פתרון הפרדה מוסכם או אם בני הזוג ממילא אינם גרים יחד, כי אז חלוקת דירת המגורים לא תעמוד בפני בית הדין, ואם חלוקת הרכוש לא נכרכה בתביעה, ככל הנראה הדירה לא תהיה בסמכותו.

אבל כאשר שאלת ההפרדה רלבנטית, אין בית הדין יכול שלא לדון ב"עתיד מגוריהם" וליצור פתרון להפרדת מגורים באופן היותר הולם וצודק, עוד לפני ביצוע הגירושין, שאם לא כן ייעצר ההליך שבפני בית הדין בלי

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אפשרות לסיימו. הדבר בולט ביתר שאת ויתר עז כשדירת המגורים אינה
בבעלות משותפת, אלא, כבמקרה זה, בשכירות מוגנת.

כאמור, בנסיבות תיק זה, שהסכסוך ארוך וקשה והוחלט על גירושין, לא ניתן לסדר גט
מבלי שמי מהצדדים יעזוב את המגורים המשותפים.

כך שעל בית הדין להחליט מי מהם יפנה את הדירה לשם סידור הגט בפועל.

במקרה שלפנינו אין ספק שיש להורות לבעל לפנות את הדירה, שהרי הדירה רשומה על שם
התובעת והיא שייכת לתובעת ולא לבעל, כמבואר לעיל.

נימוקים נוספים באשר לפינוי הבעל מדירת האישה בכגון מקרה זה, ראו בספר אורות
המשפט חלק ג, מעמוד רס"ד והלאה, תחת הכותרת "הפקעת זכות מגורי בעל בדירת אשתו עקב
הסכסוך ביניהם".

משכך, בית הדין מורה לבעל-הנתבע שפרטיו מעלה להתפנות לחלוטין מהדירה הרשומה
על שם התובעת בה מתגוררים כיום שני הצדדים, וזאת בתוך 45 יום מהיום. במידה ולא ינהג
כנ"ל, התובעת רשאית להיעזר במשטרת ישראל לשם פינוי מהדירה בתום תקופה זו.

ייקבע מועד לסידור גט בעוד 50 יום מהיום, שעד אז הבעל כבר לא ישהה בדירת התובעת.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום ל' במרחשון התשפ"ג (24/11/2022).

הרב יעקב מ' שטיינהויז

הרב מאיר קאהן

הרב יצחק אושינסקי – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה